

[Søren Olesen.]

bliver der ikke nogen tilskyndelse til at flytte ind til byerne, hverken til købstæderne eller til København, hvor der jo i forvejen er boligmangel. Og jeg vil tilføje, at skulle det blive sådan, at det blev fordelagtigt at bo i landkommunerne, ja, så ville det ikke være nogen ulykke. Tværtimod gjorde det ikke noget, om strømmen fra landet til byerne kunne vendes. Der er i hvert fald ingen grund til at tilskynde de gamle til at flytte fra deres bopæl i landkommunerne og købstæderne for at opnå en eventuel højere folkepension.

Hvorvidt folk vil bo på landet eller i byen, må den enkelte selv afgøre; men hvis man vil hævde, som nogle gør, at det er dyrere at bo i København og i købstæderne, kan man dertil sige, at det også har visse fordele og behageligheder, og det kan ikke være statens og samfundets opgave at betale disse for nogle og ikke for andre. Der henvises endvidere til, at man har undersøgelser i gang med hensyn til, hvor dyrt det er at leve i de forskellige kommunegrupper, og at man må afvente resultatet af disse undersøgelser. Jeg synes, det er mærkeligt, at det skal være så vigtigt at få dette undersøgt, idet man, hvad jeg også tidligere har påvist, ikke skattemæssigt gør en forskel her. Heller ikke når det drejer sig om tjenestemandspensioner, gør man en lignende forskel; de er ens, hvad enten man har bopæl det ene eller det andet sted i landet. Hvorfor vil man så opretholde en særstilling her, når der netop nu var lejlighed til at bryde overtvært og få dette forhold ændret, så det kom på linie med de regler, der gælder både for tjenestemændene og andre, nemlig at folk selv må bestemme, hvor de vil bo, men at de så heller ikke på grund af bopælen kan påberåbe sig ret til højere pension fra staten eller det offentlige; til gengæld skal de heller ikke straffes med mindre pension, fordi de bor i landkommuner eller i købstæder.

Vore ændringsforslag nr. 9, 10, 13 og 16 drejer sig om reguleringer, som står i forbindelse med ændringsforslag nr. 3, og ligger iøvrigt på linie hermed, idet vi samtidig foreslår de forskellige tillæg gjort ens over hele landet og altså søger at komme bort fra inddelingen i kommunegrupper. I æn-

dringsforslag nr. 2 foreslås kontingenterne reguleret på tilsvarende måde.

I overensstemmelse hermed foreslår vi i ændringsforslag nr. 11, at de fradragsfrie indtægtsbeløb bliver ens over hele landet. Vi finder det nemlig urimeligt, at man ikke, inden der sker fradrag i den indtægtsregulerede folkepension, skal have lov til at tjene det samme i købstæderne og på landet, som man har lov til at tjene i Storkøbenhavn. Der er efter vor opfattelse ingen grund til at hindre folk i at arbejde og opnå de fordele, der følger hermed; derfor bør det fradragsfrie indtægtsbeløb naturligvis også være ens for alle.

Et andet ændringsforslag, som vi anser for at være meget vigtigt, er ændringsforslag nr. 4. Her foreslår vi, at det, man kalder mindstebeløbet, falder bort, således at de, der i forvejen har en tilstrækkelig stor indtægt til at kunne leve betrygget i deres alderdom, ikke skal være berettiget til at modtage en folkepension, som den yngre del af befolkningen, der måske har samme indtægt, ja, muligvis endda en mindre indtægt, skal være med til at betale. Den nettoindtægt, man kan opnå ved arbejdsindtægt i forbindelse med den indtægtsregulerede folkepension, kan komme op på 8 400 kr. Det vil sige, at man kan have en bruttoindtægt på 10 000 kr., og det kan ikke være berettiget, at den arbejdende del af befolkningen, som har forpligtelse overfor familie, som måske skal stifte hjem og skaffe sig et arbejde, skal være med til at betale til mennesker, som måske har en lignende indtægt, ja, endda til velhavere, blot fordi de er blevet gamle. Det er let at forstå, at yngre og ældre, som har evne dertil, skal være med til at forsørge dem, der kommer i vanskeligheder, hvad enten det er på grund af sygdom eller arbejdsløshed, eller fordi de i alderdommen ikke mere har evne til at arbejde selv og derved skaffe sig en fortjeneste; men vi kan ikke finde nogen som helst mening i, at den arbejder, som har en ugeløn på 150 kr., skal have denne forholdsvis ringe ugeløn forringet, for at andre borgere, der har en lige så god indtægt, kan få deres indtægt forøget.

Der er et ord, der siger, at når stymperen giver stodderen, bliver der glæde i himlen. Må englens så ikke græde, når lovgiverne